

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

ΝΙΓΗΡΙΑΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Μια φορά κι έναν καιρό, τότε που όλα πάνω στη γη ήταν αλλιώς, ο ήλιος και το νερό ζούσαν μαζί κι έκαναν παρέα. Ο ήλιος πήγαινε συχνά επίσκεψη στο νερό, μα το νερό ποτέ δεν τον είχε επισκεφτεί.

-"Γιατί δεν έρχεσαι και συ στο παλάτι μου;" ρώτησε μια μέρα ο ήλιος το νερό.

-"Δεν μπορώ, ήλιε μου", απάντησε το νερό.

"Γιατί, αν έρθω, πρέπει να φέρω μαζί μου όλους τους συγγενείς μου".

-"Και γι' αυτό, καλό μου νερό, ανησυχείς;" είπε ο ήλιος.

"Το παλάτι μου είναι μεγάλο. Έχει χώρο για όλους σας. Ελάτε και μη νοιάζεστε καθόλου", είπε αποφασιστικά ο ήλιος.

Έτσι, το νερό μάζεψε όλους τους συγγενείς του και κίνησαν για το λαμπρό παλάτι του ήλιου. Ήταν το νερό της θάλασσας, το νερό των ποταμών, το νερό των πηγών και των λιμνών, ήταν οι βροχές, οιθύελλες κι οι καταιγίδες, ήταν και τι δεν ήταν...

Όταν έφτασαν στο παλάτι του ήλιου, εκείνος κατέβηκε να τους υποδεχτεί.

-"Καλώς τους", πρόφτασε να πει, μα πριν αποσώσει τα λόγια του, το νερό χύθηκε μέσα στο παλάτι και πλημμύρισε τα πρώτα πατώματα.

Ο ήλιος, ξαφνιασμένος, έτρεξε κι ανέβηκε στα τελευταία πατώματα, μα σε λίγο, έβλεπε, με τρόπο, το νερό να γεμίζει το παλάτι του.

-"Σου το είπα πως είμαστε πολλοί", του είπε το νερό, καθώς έβλεπε τον ήλιο να χλοιάζει όλο και περισσότερο.

"Τώρα όμως, δεν μπορούμε να κάνουμε πίσω".

Ο ήλιος έβλεπε το νερό να προχωρά και σιγά σιγά να ανεβαίνει και να γεμίζει και τα υπόλοιπα πατώματα του παλατιού. Αναγκάστηκε να ανέβει στη στέγη. Το νερό όμως, στα γρήγορα, σκέπασε και τη στέγη. Τότε ο ήλιος κάνει έναν πήδο και φράσαπ, ανεβαίνει στον ουρανό.

Από τότε, άρχισε να μένει εκεί. Κι εκεί είναι ακόμα μέχρι και σήμερα.